

ایمان شاد

از تصنیف

ہزار کلمہ نوی بلجیایان سرکش پرشاد و ہمارا جہتہا بین السلطنت
جی سی سی ای ای پیشکار و سابق ملا دارالہمام و دولت آصفیہ المتخلص
شاد و تلمیذ حضرت آصف عظمیٰ امکاں علیہ الرحمۃ
باہتمام سیدنا ظہر الحسن ہوش بلگرامی ایڈیٹر ذخیرہ

مطبعہ

ذخیرہ پرچین آباد دکن

(دوسرا شمارہ)

فهرست تصانیف علی بن ابی طالب علیه السلام در ایران سلطنته دهم اقباله

نمبر سلسله	نام کتاب	قیمت	کیفیت
۱	بزم خیال بر سه جلد	۱۵	موجود
۲	نذر سلطان	۱۵	"
۳	رباعیات شاد	۱۵	"
۴	روضه شریف	۱۲	"
۵	ایضاح محبوب کج	۱۱	"
۶	هدیه شاد و دیوان فتنه	۱۱	"
۷	جزایات شاد	۱۶	"
۸	فخر شاد	۱۸	"
۹	گلبن تاریخ	۱۲	"
۱۰	وسهرا	۱۴	"
۱۱	سفر دو هفته	۱۰۲	"
۱۲	لینم سحر	۱۰۲	"
۱۳	صبح امید	۱۲	"
۱۴	نذر شاد	۱۲	"
۱۵	ارغمان وزارت	۱۵	"
۱۶	فریاد شاد	۱۶	"
۱۷	مجموعه منازعات	۱۲	"
۱۸	آینه خورشید و آینه خورشید	۱۳	"
۱۹	کیمیای شاد و شاد	۱۶	"

M.A. LIBRARY, A.M.U.

PE7811

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تَاَمَّ مَنَظُومٌ

منم از نشہ توحید سر شا

منم نکیش مرزا اہد پند

نیم واعظ ندارم باکے کا

منم سنن الیست محبوبدا

تو از من گوش کن اہل عرفا

ندارم باکے بغض و تعصب

دل سوزان دل لالان دل ان	متاع عشق حق درین دام
اگر چه مسکنیم گردش چو پرکا	مرا باشد سر بام مرکز داتا
که باشد خیره چشم و سخت گشتا	چه خوبی دارد آن کس خود آوا
کریم هست و رحیم و نیر جبا	نیندیشد مگر از عدل داور
مکن یارب مرا ممنون با نغیا	نخواهم دولت دنیا ز غیر
ز پیش کن بشعار ترا شعرا	بیای شاد کن انشادنا
دعای خیر من بادش کاکا	غزیم لطف حق شامل کاکا

مجتبائی مخلص مشعل

چو از مضمون او آگاه گشتم

بدرویشی که بر خوروی برآ

نه بودت گریه و از دل عقیقت

نشانید اینچنین کاره نشانی

بهنگام سخن گرا و بلا وجه

خمشوی مصلحت می بود هر حال

به کیشینه رسیده در ملا با

مکر خوانده مش با شوق بسیار

چه حاصل شد ترا از بحث و انکا

چرا از حمت کشیدی بهر دوید

نصیحت گوش کن از یار سخا

نموده غیبت من مثبت نظر

نه حجت لازمست بود و نه انکا

مرا کار اگر او گفت گوید

ترا و آنچه در آوند باشد

تو شنیدی مگر نبیه سعدی

جواب جاهلان باشد خموشی

مراد گوید و همیت نه داند

نیم رخبیده من حاشا و کلا

ز علم غیب غیر از حق تعالی

مرا اگر خواند مشرک نیستیم جا

چرا گشتی دل آزرده ز گفتار

برای جاهلان که مرزبانی

علی نفسیه نفس المرء پیدا

که مار از نبوت هست نکاح

که من آنم که من دانه اغیا

نی داند کسے باشد ای یا

میان عاشق و مشوق رست

بود کارم چو هر دم یاو مجبوس

میان عبد و رب را نشاید

مؤخر اگر کانت رنجوا

خیال و عجبست و غر

بل من قایل تو حیدتم

خدا را هر که دارد دوست از وی

بس این کج حرف گزین هشی

که قادر هست هم ترا و خفا

شو و بجا نخل ای نیک کردا

چنین از دل گراور است

چکویم با تو ای مرد نکو کا

ولے او داندم از جمله خفا

بود باد و ستانش لا بد او یا

ندانم چوں موحّد باشد آنکس	که او را از نبوت باشد آنکس
یقین کن بر مقام ای برادر	چنین مرد موحّد نیست زینها
نباشد صوفی صافی چنین	نباشد ز اهل تحقیق و زانها
مجمّم گزدار دایں مُسلم	بیارود شهادت نص و اجابا
کنند ثابت موحّد را چو کافر	نیاید خوش مرا این شیوه زینها
چنین کس اندازم دور ^{اصیلا} _{سیت}	پئے کاش رود او بهست ^{مختا}
ز توحیدش گزین نیست ^{هرگز}	کند گر بهر خود اسلام انهما

<p>بود توحید خالق را سر او همه مخلوق را یک نفس بند وجود حق بود چون بحر رضا تو کثرت را نشان در حدایت از کثرت میشو و وحدت نمود بتکفیر موحد دارد اصرار شش شاهد هست اسم زنا</p>	<p>خدا را اگر بدانی خالق کل و اگر صوفی صفت کنی همه است جباب و موج را ماند عالم جباب موج از دریا جدا نیست از وحدت میشو و کثرت نمایا مگر جاب و عجب هست انجیم دلیل و کفیر من بهین است</p>
---	--

اگر محتون نیم روزه بخیرم	از کج گاو دارم نیز انکا
نه ریش دارم و نه سبزه ^{ست}	و لے با هم نه همچون تو آل را
تعصب کفر شد در مشربان	همی گویم همی گویم به تکرار
متر از تبر او و راز لعن پز	منی خوانم کس را بدتر و خوا
رسولان را زدن انم ^{اللہ}	مرا حاشا ز ایشان میسنگا
ز من کن گوش نیک ^{اسلام}	بفرح تو مسلم کیست ای یا
بود اللہ و رحمت خبر و ناس	به بر جبه بود بر فرق دستا

پرتش سحہ باشد نجش	وراموے دراز ریش سیا
نماید سب شتم ملت غیر	کند از پیشوایانش ہم نکا
تبر افرض و باشد بان	بطاهر خویش را داند ز ابرا
اگر ویر اغرض افتد ز غیرے	بود آل غیر مسلم یا ز کھن
تلق چا پوسی فرض داند	کشد ہوارہ متہائے سیا
اگر آں غیر فرماید کہ مے نش	ز توبہ توبہ خواہد کرد کیا
اگر غیر است از اہل تنن	کند تشنیع شیعہ پیش کیا

وگر شیعی بود آں مرد مسلم	کذبے شہر قبح سنی ظہار
بہ سبب شتم آلاید زباں	پئے خوشنودی غیر اس کند کار
نمی گویم کہ ہستی چنین است	نہ شہرعی چنین خوش کر وہ رفتار
اگر چہ در میان مذہب ہم	بود از روز اول رد و انحار
یکے مرد گیرے را بد بداند	بطاہر گر چہ باشند آشنایا
ہم از اہل بیت و قاتل تلخ	ہم از اہل تفاسیر اند بیزار
یکے گوید کہ بدترین است کافر	دگر گوید ندارد بانی کا
کہ با احمد عقیدت در دشت	نہ با اصحابے با آل طہار

که ایشان ز نیکو کار و ابرار	زمن شنو که والله این نیست
و لے با هم خلش ازین چو خل	هم از اسلامیاں هر سیه فلق اند
بود چوں روز روشن باشد تا	مسلمان هر يك و با هم مخالف
بگویند ناری و داند ز کفایت	خوش ناجی بود مرد گیر
مگر چوں قادیانی شدند و ادوا	ز اول بود و هفتاد و دو ملت
ز نیم بیکانه چوں نوراند بانا	شده هفتاد و سه ملت عجیبست
نمیدانم چه پنهانست اسرار	چه شور و قتل در عالم هویدا است

وے ازیکہ کردل تنگ نبیر	همه را حرف توحید است برب
که دار و فطرنا رشتی بگردا	گرا و کافر مرا خواند چه باک است
وزاں پندے بگیرے مرشیا	زمن بشنود تو ایجاں باجرا
تو گوئی خبیث شتر گشت بدیا	یکے از سیر لندن و ایل آید
بگفتار و بگردار و بر قتا	میاج است آنچه او خواهد نوع
زکو قبح حج بود بے سود و بیجا	ناز و روزه پیش و فضولی
حسد را یا رخا را و را حدیا	شعرا و بود کبر و تعصب

تجربہ خود ستائی خود پرستی

مخاطب میشود از یار نخبیبت

اگر سید بود یا میرزا میست

اگر بپند و بود حالش به نیست

ترا شد ریش و گردختون باشد

بود و سکی نغمش شیر باد

خلاف شرع هر امر که باشد

بود ایں وضع صحتش نکو کا

بجنرل یا به کرنل یا به سردار

خوشش آید چه مضر گوشتش یا

مسلمان گر بود نیست قبا

ببروش هیچ عیبی نیست نه با

نزدای قبح فعل خود تبه کا

حلال است بیام است نکو کا

خوشا وقتے و خرم روزگار	پدر را بد بود و فرزند میخوار
هنوز اندر او ده از اهل اسلام	خطاب را بگی دارند بسیار
بیاری تلکجے اے شاداشا	ز پرگوئی دل سامع میازا
مجتہم را نباشد اعتراضے	بر این وضاع و این فعال الطوار
مگر نام کشن یا رآم - چھمن	خلد و قلب او و اللہ چون خا
در اہل ہند ساری میں گشت	کہ ہند و مسلمان اند بسیار
بکن خالی دلت را الاصب	بگو آں شیخ را از جانیم یا

معاذ الله اگر اسلام این است
 بگوید مشرک گر مهربانی
 به اسمی که ز ازل موسوم گشتم
 موحدستم و صوفی صافی
 مرا با صلاح کل کار است هر
 بعون الله نریم میرم بر کش
 زنی برفق من گیتی بزران

بخهر خوشیتن نازم دو صبد
 نیم من رنج دل زین حرف
 زحق باشد دران شک نیست
 مرا ز دل بود و الله اقرار
 ازین شیوه کس را نیست انجا
 دعایم روز و شب باشد و ادا
 پیچیم سر من از توحید زنها

نگویم دیکراں را دُخْلوا نأ	نگویم محمد و مردود کس را
که بر توحید حق دارم اصل	چگونه من کنم ابطالِ دیاں
کسے را بد نمی گوئیم ز نہا	ز تفریقِ ملل ما راجہ کار است
ندارم مطلقاً پر خاش و انگا	بحق ہو گند با اقوام دیگر
ز من این قول اگر گوش صیداً	نیم دشمن بنہتا دو دولت
بجملہ مرسلان دارم مراقر	مرام مقصود توحید الہیت
ز ہر دینی کہ باشد لے محوکا	کتاب آسمانی حبلہ حق است

پیرس زوے چکو نہ فرق

بجز شرک کسے کافر نہ

کسے از باطن کس نیست گاہ

خدا کیساں نہ در پنج گشت

چو توانی بدست آری دل

کہ اسلام از پہلہ دیاں سب

بلطف و خلق آری عیوانی

کہ آمد لا تفرق قول حباً

ز قرآنست ظاہر حکم دادا

چکو نہ خوردہ میگیری ز پند

نشايد بد گمانیہا ز اغیاء

مباش انگونہ از سخت دل

چنین دین را مکن محدود نہا

کشی پیلے بُو اے مرزوشا

وے ازجئے تو خلق سب نیرا	تو گوئی شیخ و صوفی نشین را
ازو پندے بگیرے محو پند	بدل یاد آراز خلق محمد
رو داز دست تو بے شبہ کما	نسازے گردل تقلید احمد
نیرا وارستے اے نیک د	نصیحت غیر از خود را
یارا با منافق کر دے یا	بکافرنیز احمد خلق فرمود
بود نورے ز نور ذات جبار	محمد هست پیغمبر لا شک
وے تسلیمت او از جمله سرا	بظاہر گر چه احمد عبد باشد

زمهر مہر آں ذاتِ مقدس
 بدشمن ہم نداد آزار احمد
 چو اعدا عرصہ بروننگ کرد
 شنائے ذاتِ او از من محاسن
 نبودے خلقِ گردِ ذاتِ احمد
 بدامِ حسنِ خلقے صید کردہ
 دہر توفیقِ بارِ حقِ تعالیٰ

زمشرق تا مغربِ فناء
 تعالیٰ اللہ شد مہر و جبار
 دُعائے نیک کرد او پیشِ داد
 کجا ذرہ کجا مہرِ ضیا با
 نگشتے دینِ او شایعِ باصفا
 جہانے را بلا اگر اہ واجباً
 شود ایں طالعِ خوابیدہ سدا

محمد چوں ترا ہاوسیت باید	نیا زارے دل کس لے نکو کا
زبان خود مکن آلودہ ہرگز	بہ سبب شتم و غیبت و گستا
بہ ذکر و فکر و قرآن و ریا	صفائی قلب و دیا جاں بد
تو چوں وصل شومعی فانی چ	نیابی فرق درخوش و در غیا
اگر احوال نئی نگریہ انصاف	نیاید غیر جز تو در نطفہ را
دل خلق خدا را اسے خرد و	بدست آرو بدست آرو بد
نہ مسلم اگر خلقت نہ باشد	متاع خلق اسے دانا محمد

بود این مقصد قول همه است

ببین آمل پیمبر را که در خلق

رضاء و صبر و خلق و حلم باشد

همه اصحاب با تمکین احمد

رحمن خلق گردورے ہو

نه انسان اگر خلقت نباشد

بصورت گرتوانسانی چه

چو خالق خلق را هم دوست

چساں کردند ارواح خود و شیا

برائے صوفی و درویش نیندا

مثل گشتند در گفتار و کردا

نئی مسلم ازین دعوت شیخی خا

چو حیوانی ز تو انسان کن عا

بسیرت نیک باش و نیک ادا

چونیکان خلق باید کرد پیدا	کزین خوشتر نباشد وضع انجیا
میان یک صفت پادشاه است	کز آن گردد به انبیا کشف است
شعار خود کنی گزین صفتها	نباشی سخت گوئی نه جفا کا
نه ره یابد بستر تو تعصب	نباشی تو ریا کار و دل زرا
ز رنگ خوشت نبود کعبه	نه تعمیرش شناسی و نه معا
تو نشیندی همله و لا آدم	بهم دارند چو آن اعضا و کار
نه پنداری که خضر راه استی	تو ره گم کرده ای محو پند

نصیحت گھیر از مردانِ ابرار	تو شیخی یا کیہ سیری از خرد و دُر
خورم سو گند پاک ذاتِ غفا	فدائے اہل بیتِ احمد من
بسترِ شہید کیے را دید اے یا	حسین بن علی روزِ عرسِ مسجد
قواعد را نمیدانست زہنا	وضو میکرد بجا آبِ میسخت
بد و گفتا بیا آں آبِ اے نکو کا	تبسم کرد آں محنتِ ارکوثر
خطا کر میکنم آگاہ کن یا	وضو دینِ بدیں با چشمِ تحقیق
یکایک شد ز سر آں خبر دُر	وضو دینِ شاہ را چوں دید دُریش

چو گردید از خطا، خوش آگاه	پشیمان شد ز کار خود و نکو کار
هدایت شد ازین تعلیم اورا	خطا، خوش را خود کرد آفر
تو بودی گریح پایش ای خفا	بغتش میکشیدی بر سر آ
تو شنیدی چه فرمود است	بیار این نکو خوی و نکو کار
که معبود این کفار اند اصنام	بناید زشت گفتن بدیش کفا
نمیدانی اگر گوئی بدیشان	همان شنام برگردد بجای
دل و جانم فدایت یا محمد	بنی الهی غییرا نکا

شنوایشیخ پندے گیر از من	نرخانید کس را شاه ابرار
عجب از خلق توایشیخ خوش	موحد را تو بشماری ز کفا
ہا اک اللہ گرت فطرت میں است	بقدر ظرف آب تست پندار
چہ نسبت خاک را با عالم پاک	کجا احمد کجا شیخ جفا کا
چہ کرد آں احمد مرل مہماں	کہ بود او شیخ و گستاخ و بطوا
ردائے خویش را خود شستشو کرد	پلیدش کرد چون طمان بد کا
زہے صبر و زہے خلق محمد	زہے آن زہے صحابہ ابنا

مطیع من بدل الحق مطیع

نه اسلامی که تخم و خوش کرد

حدیث دیگر پیشیت بگویم

علی شیر خدا داماد احمد

نه بگفتاشه مردان محققش

تو گر بودی بجای شیر زدا

کسے کو خرنه آورده به احمد

خینس باشد اگر اسلام یای

جگر نورست جانفراوان

بگوش دل شنود دل نهدا

چینواخت بر روش کای

نه خوش ریخته از قهر زها

بهامی کردیش تعذیب آرا

چه کش بود آخر شو خبر دا

مسلمان کی سیٹیا کا چٹا چٹا	لیکن انصاف ایکٹا خردو
رہے نبھا دل کس را میا زرا	اگر خود را بدانی رہبر خلق
برائے نفس خود ہستی کو کا	اگر تو عابدی یا مزد را ہد
برائے ذات تو ابرہہ نیسیا	وگر تو روزہ گیری یا کنی ج
بگو با من مگر حق را نگہدا	بمخلوق خدا احسان چہ کزی
وے خوش کن کہ از مروتیسیا	ہزاراں کعبہ را بزار کیسی
بہیں اصحاب آتش جلاہ را	بدان زبان کامل بود احمد

برائے ذات واحد بود آیا	کہ اسلامیکہ ایشاں عرض کرے
برائے جملہ خلق از حکم دادا	بتوحید الہی دعوتِ شاں
پے تبدیل نامے ایدل آرا	نہ شل تو بہ اکلِ محم کاوے
نہ بہرقتہ و شرابے بھاگا	نہ بہرست شتم نہ بہبغیر
نہ از بہر ختان و ریش و ستا	نہ بہر شرپ خمر و خوردنِ ناں
نہ بیعت کردہ ام من با تو نہا	نہ تو ہادی من ہستی نہ مرشد
زبان خویش از غیبت نگہدا	ترا از غیب کس چوں گنجی نہ نیست

بدل ترک صلوٰۃ و صوم و زکات

نیم محتاج تبلیغ خدا را

عجب می آیدم حیرانم ایشا

محمد بود بیشک منظر حق

انا من نور حق فرمود احمد

بود هر شیئی ز نور او منور

چرا ایمان نیارم مگر این قول

نور بخانیدن دل بهتر از کمال

مرا بر حال خود اشیخ بگز

چگونه با جرات از گل و خا

دل عارف ازین میدان آفر

اگر شنیده اینک بگوش آ

نفس موده درین تخصیص زنها

که حق گفتست گوید شاه برا

سید نور الله
زادین نورانی
مفتی من نورانی

تفاوت نیست گے انصاف داری

بفیضِ درمومن تا بہ کفای

نداری گریقیں بر قولِ حمد

چرا تاویل میسازی بگفتا

عبث باشد ہمتہ تاویلِ عت

خطا کاری اگر داری تو صرا

چون بود مظهر حق ذاتِ حمد

کلامش کہے بود ارشادِ داد

تو دانی خویش را عارفِ محقق

کنی اقرار از توحیدِ جبار

ہمی بندی کمر بجنبشِ بکار

کہ خوش آساں گرفتگی کار شود

ز راہ حق شود باطل گزینی

ز پیہ ادراک و فہم اے محو بند

جزاک اللہ فی الدارین خیرا	نذیم مثل تو عاقل در مصدا
مشونکر ز قول حق خدا را	کمن گمراه کس را اے نکو کا
عجب دامن از کار و شغلا ^ت	اگر داری نظریے مرد و شیئا
بر و در بوستان سیر چین ^{کن}	نگر گلهائے تر و در صحن گلزار
ہزاراں گل بینی و گلستان	دراں یک باغبان امور بر کا
چہ دانی قدر گلهائے چین ^{را}	نظر کن تا کند گل بر تو اسرار
کہ ہر گل باغ پیرادوست ^{دارد}	گلے را گر نخواہد شست چمن ^{خا}

پیر شیخ از من علتش چیست

بچشم باغبان هر گل عزیز است

وجود خالق عالم به عالم

مثال دیگر از بهر تو آرم

صنای مهر هر جانیض نخل است

بدیر مسجد و میخانه هر جا

چه بر سنگ و چه بر گوهر چه خاک

بیا شنو گویم اے نکو کا

نمی باشد چشم او یکے خوا

که یو رساں بود در صحن گلزار

گوش دل شنود دل نهد

بشهر و کوه کشت و شپخت

بتابد آفتاب بخشد افوا

به بینی پر توش بکیاں نمود

<p> کمری پوشد ترا از نورِ ستا بینی تا جمالِ چهره یا خودی را خود حجابِ شیخ پند چه مسلم باشد و چه اهلِ نانا همین پاسخ باو گویم نخبدا که یک موجود دیگر نیست نخواهم کرد خوشنیش و زیاده </p>	<p> حجابِ حائله خود بینی حجابِ دو کرن در نورِ نخبدا حجابِ حسیست در این لایزال انجیر مبر تو خرد و صلح دهن اگر نهند و زند با من چنین همین قول است قل و بشک بے تفریق نبود در دل </p>
---	---

زمانه گز شود با من مخالف	ندام خوف ترس از دهر عدا
بفرامرد انا را که اید و	دوئی را دور کن از قلب عیا
زبان خویش را هرگز نیالا	بهشنام کسے لے نیک طوا
بحسن ظن بہر کس کن ملاقا	کہ سو ظن بود از سو کردا
شہید شہم چہیں از دہشت گویا	کہ در دایم طمع ہست گرفتار
بجان و دل سخنواہ کہ گرد	مرید خاص من اول جہاندا
ازین فعلش ہمیں است آشکارا	کہ چوں او دیگر ہے ہم افتد از کار

اگر طالب بود از قادیّه	و اگر چشتی بود آفرودیندا
اگر از نقشبندی یا قیصی	و اگر باشد خنبدی هبیبی
اگر باشد عمادی شادیه	و اگر علوی بود آن نیک دأ
چو فردوسیّه طیفوریه باشد	و اگر باشد مداری صاحب ا
بزرگوار هر شاخی که باشد	گل ایماں نه چیده جز خوش خا
اگر او دانشی یا بوالعلاء	و لے ایماں در تنش زنیای
کن به بیت بدش از ارادت	بهر کس دارد این مطلب هبیب کا

بے گرس فرو آید مبردا	شاید سوئے او هر کس باشد
مگر خود را بداند بجز زخا	شمار و دیگران را قطره آ
همانا خویش را داند زیندا	ولی و قطب بلکه قطب الاقطبا
اگر چه دیگر باشد ز ابرا	چو خود هرگز نمی داند مقدس
از و دار و خلش در سینه چو خا	شنیدم گر نخواهد پیش کس
که تا طالب شود پیش گونا	تبرساند شبشیر ز بانس
چه خوش آید دین است نیکو	چه خوش است از تبلیغ اسلام

بسا مردان حق را دیدم
 ز اسماء گرامی مشایخ
 جمال لدین چند شاه بهر
 چه کایست چه کهری ^{مسلم} چه
 گرفته بهیت از اقوام دیگر
 مرا هم بود ارادت با و از دل
 که از صدق دل گفته کنهیا

ندیدم مثل او در دهر ز نهیا
 کنم تفصیل انک من بگفتا
 دل و جانم فدایش با و صبا
 مرید خاص او بودند بسیا
 نه انکارش از شیای بود و نه عا
 مرا میخواند مولی آن خوش اطوا
 که میخواند عبد الله رای

مریدش بود ملا عبد قیوم	کہ صافی قلبی و نیک کردا
ز چہ ارشاد او پرسید روز	بگوئے مقتدا این جلیست اے
مرید خاص تو شاد است لیکن	نہا شد بانا زور و زہ اش کا
نمی آید گہے او در جماعت	گزار دانا نمازے پیش غفا
شنید این حرف از من خواست	جوابش گفت اے پیر نکو کا
بہ بلا ہا ندارم کار قطعاً	غلام صوفیم اے نیک کردا
چو ملا را خبر از سر منست	چر نشیے زند چوں عقر باما

پس انکہ گفتش نیک جواب

ناز عاشقان ترک وجود است

تبسم کرد چندان شاه مرشد

جوابش را تو فهمیدی چہ گفتہ

یکے دیگر پیش گفت با من

روی بشیک آتش روز مجتہد

جوابش گفتم و دہاں شکستم

نخواندم پیش این بیت گہ را

ناز ز اہداں ذکر وجود است

بلا گفت اے یاز نکو کا

درون اہل دل مخرش نہا

نباشی گر مسلمان اے نکو کا

نجات چون بدار شعلہ نا

باو گفتم بدیں اے نیک کردا

نسوزاند مرا آتشِ یقین کن	که با جنت بود کارم نه بانا
سرِ خلاص خم دارم پیش	مرا باشد تسلیم و رضا کا
چسای باور کنی کاشن بُد	دلے را کو بود از عشقِ مشرِا
مگر گوئی که ذاتِ پاک بچو	فقط بهر مسلمان است غفا
وجود پاک رب العالمین است	برائے هر دو عالم رحمت است
جواب من شنید و آفرین کرد	بر خوش باد و لطفِ ربِ دا
گه از شاد آزرده نگردید	چه خوانم رحمتِ آں شیخِ ابرا

بہر کس یار بودہ ز دل زار	بہر کس دشت او شیم عیار
ز مردانِ خدا آگاہ و ابرار	و گر زہیر حبیبِ عید روی
محقق نیز و صوفی نکو کار	اگر بنید کس عارف بنید
تو آید مادر گیتی نہ ہر بار	چنین مردِ مقدس ذاتِ باللہ
چہ توصیفش کنم اے نیکو دار	خجہ وارثِ علی شاہِ حق گار
نخستہ حیف در دنیا باویا	نزدیم سروے پاکش حیف
شناسائی مہنِ مہیشیا	فضیحتِ شہرِ نیکینیا

<p>شنیدم زاکثر مردمان تشنه مریش بنده و انبج و بدسیا بے از گهر و ترسا خادما نش</p>	<p>برمی بود از تعصب خوش طام نباشد حالتش محتاج اطعام عیان ترش بود بر حمله ابر</p>
<p>خبر آن فضل جانِ حمیت بچشم نرسیدیم گرچه رویش به مکتوبات شد نصف الملائکات بود احوال و چو ل و زو رویش</p>	<p>مراد آباد از و شب گنج اسرار بچشم دل شدیم فائز بدیدار ز بهر مدح و محقق نیک کردار که ذاتش مهر تابان شد از نور</p>

زہے بابائے نوری نورائے	بفوج بوالعلمانی ہست لائے
بود و بگئی معروف و مشہور	مردانش بسے از اہل تہا
خجے صوفی صافی شیخ نجاف	کہ بود از شاذلیہ آں نکو کا
بحال شاد از بس مہربان بود	یہیں منجواند یا مہراجہ آیا
صفائی باطن از ظاہر ہویدا	تقصیبے بختار و بہ کردا
ندید اور کسی کج خلق ہرگز	کسے را نہ گفتہ آں نکو کا
یکے ہندو عقیدہ مند بود	مرد خوش میگفتش با ظہا

اگر چه معترض بود ندا کثر	بیاسخ گفت آں باد آبی برآ
بود معبود هر کس از دیو پاک	بدین کس تمیذارم سرو کا
بری از شرک باید کرد اول	همین باشد عبادت بهر اول
شریک حق نداری هیچکس را	که در وحدت نمی گنجند اغیا
سرایم جو عشق حق تعالی	کند جان بر رسولان کاشا
خبره قاسم علی شاه کلیمی	که صوفی هست عارف بهیم
قلند مشرب آزاد مرده است	مدام از بادۀ توحید سرشا

گلے از بستان بوعلی،

چو مجنون عشق دارد با قلندر

عبادت چپ و راست و دین

ز دل شیدا سب یوسف جلال

تجلی گاه او حسن تانست

دل و از تعصب پاک و خا

بسه از بند و آتش حلقه در

ز مشک عشق او شد هند تانا

انا ایلی بود قولش سزاوار

بهر شانه که بند جلوه یا

ز جان خوشتن باشد خرد

کلیم آسا بود پیش پیرا نوا

همی دارد بمن با خلاص بسا

بسه از گهر و تر ساز له بردا

بدین ولت غیر اے نکو کا	گہے نشینم از دے سختی
بود در قادیہ فحشِ اخیّا	خہے آں پیر ابراہیم افندی
بہ بزمِ صحبتش ہم فہم یستم با	روابط دارم از سالہا او
کنند اذعاں بریں گفتار احرّا	نکردم گوش از دے زلیہ کس
ندیدم گرچہ گشتم دشت و کسّا	چند صوفی کامل در جوانی
کہ میر مصطفیٰ خواندش ایّا	جواں پورسیت اں شیخ مقدس
گلِ خوشبو و خوش نگشت بخّا	گلِ عنکے از بستانِ بغدا

نہے خلق و نہی شانِ محبت	بود و الله زبش شکِ گلزار
زنجانیہ گاہے دشمنان	کہ بود اینچنین شیخِ دل آزار
خجل شد در پس آئینہ طوی	ز شیرینی تقریرِ شکر بار
صفتہائے کہ باید بہر درویش	ہمہ در ذاتِ اجمع است یک بار
بو گنجِ علوش سنینہ لیکن	متاعِ نیک را باشد خریدار
ز طبعِ ثاقب و عقلِ سلیمی	گزیدہ رائے بہست و نغمہ گشتار
اگر در صحبتش بودی تو ہرگز	نگھتی مرد حق ہیں کہ فی النہار

خجے سیدیل تداو شفق

خلیل بیت شکن گشت پیہر

خلیل آمد چون اندر حیدر آ

برو یا فاطمہ را دید یک شب

از آن دُیادگر گوی گشت چالش

بن میگرد نقل خواب پیہر

چنان صوفی صافی گشت آخ

کہ بودہ ہادی من آن کو کا

خلیل خود شکن بُود او زردا

تعصب درویش بودہ اغیا

زدنش خورد شربت گشت شیا

بر صبح کل شدہ مائل نکو کا

فتاندے اشک از چشم ہیا

کہ وصف آن نمی گنجی گفتا

<p>ندیم باز او هرگز تعصب یه طولی مر او را در معارف</p>	<p>نکرده با کسی پر خاش ز تنه بشد حاصل که شلش بود و شوا</p>
<p>دلاور شه مقیم ناچو ارم طریش صلح کل خلقش وسیع است بے دیدم مریدانش زنده با تیان مکن تلقین چوید نسا زد در لباس وضع نکید</p>	<p>که هست از قادریه آن نکو نمی آید از او بر خاطر بآ بجبهه قشقه و بردوش زنا بفیضش میشود تائب گنهگار نه از بهر ختان و ریش اصل</p>

کسے را از مریدانش ندیدم	که در امر نبوت دارد انکسار
ز شمس الدین مه او رنگد با	شده است از ناله تانا ضعیف با
بسے دیدم مریدانش جبرین	بے تبلیغ و ریل دارند اقرا
بقدر فهم شان تعلیم سازد	ز اشغال و ز اواراد و زاکا
برال خواجہ حسن پیر نظامی	سروایاں کند گر شاد ایشا
گر قسم ذکر چشتیہ از و یاد	بیتش بعتی کردم با طہا
جوان صالح و پیر سیکل	خدا جو وصفاً مشرب کعب کا

چکویم محبت آس شیخ انیا	دلش روشن بود چون مهر و
بود یی شب این بدش سزاوا	جوان نخت جوان و لبان سال
بود هر چند او آ زاده رقا	نداد از دست شرع احمدی
بیان دل بود آن را خردا	متاع نیک هر دکان که باشد
بود هر دو دو تا گیسو دلد	بیش مؤمن و کافر مست
بود هم رهبر هر زهد کرد	بود پیر مغان از بهر مست
ز عرفان با ده اشنا سید ش	ز تحریرش دبیر حرج نشد

فدائے دیدہ میگول او شاد	کہ چشپش کر دے مے کار خا
چہ زلفِ غمبزش پیچ و پیچ	دل عاشق بسودایش گرفتار
محب و مخلص و یارِ اندام	بشانِ محرم بدلِ خلاصی
ہمہ با آنکہ ہستند اہلِ سلام	نزدیم تلخ گفتار و دلِ زار
تعصب نیست ہرگز در دلِ شاد	زادیاںِ دگر لے نیک کردار
بے ز رشتیانِ مہبت پرتا	فدائے شانِ دلِ ہستند کیا
شہادت کر کے خواہد بیند	رود در خدمتِ مردانِ برا

<p>موحد را نمی گویند کافر جز ایشان هم بسا صاحب ^{ند}ند</p>	<p>نه از صوفی خشن دارند چون خا که در تفصیل شان طول است ک</p>
<p>دعا</p>	
<p>خداوند با بحق این رگال ز کمر و هات دنیا ده بجاتم گرامت کن صفاع فال عطل کن ز توحیدت صفایا بهم بسینه</p>	<p>اجابت کن دعائے این گنهگار براه دین خود ثابت قدم ا شوم تا صوفی و عارف میکار موحد دار و صوفی دار و ادا</p>

به گفتن کند تقلید اشراً	اگر شینجی بمن گوید که من هم
مرا چون و نگر دانی زیاں کلا	چنین کسی هست بد و شر
بکافر کفر دین بخشی بدیندا	مرا با سیت یارب سوز عشقت
ترا بنیم بهر صحرا و گلزار	ترا جویم ترا خوانم بهر جا
مرا نام تو بادا مونس و یار	مراده عشق ذات پاک یحی
مبادا در سرم سودا آغیا	بعشق خود مراد شاد گردا
دعای من نیست از تو دوا	بجز توحید مقصودم مبادا

دو عالم گرد و گشت گواش	چه پروا اگر بود لطفت من یا
نفل رحمت خود داری باز	بخط خود مرا هر دم نگهدار
نه ترسم شاد تر سازد اگر خصم	بترخ فتنه یا اوضاع خوخوا
کجائی مطرب بهنگ غزل کن	بخوان خوش از کلام شاد شعا
غزل	
سرم دارد دهن آتشی دلدا	دلخواهیم گیسوئی یا

شبِ یخور و نسل و ساقی

نخواهم شعله جواله غول

چه موی انگری می جویم از طوطی

مرا با کفر و ایمان نیست پر خا

فرز شمع حق باطل بسوزم

فدائی فیض آن خمار گردم

بجلا شد دارم گنج عشقش

بدو را رانتش تر و شب تا

شر را ز سینه سینا بروں آ

گلے خواهم خلیل آ ساز گلزار

ندامت فرق و تبیج و زنا

کنند تا چشم حق بین ذوق دید

که لافانی و لافانی است یا

نیم و چشم اهل عشق نادا

۲۰	موتیوں کی لڑی	۱۸	موجود
۲۱	دین حسین مجلد	۱۸	"
۲۲	ماہنامہ حسین مرثیہ	۱۸	"
۲۳	ایمان شاد فارسی	۱۸	"
۲۴	دیوان شاد اردو		نہیں ملتا
۲۵	سفر نامہ اجمیر شریف		
۲۶	سفر نامہ ملتان		
۲۷	مکاتبات شاد		
۲۸	مطلع جگت		دوسرا ایڈیشن بغیر غلطی طبع
۲۹	چنچل ناز		عشق پریم اس میں سے بعض
۳۰	آزادی		کتب پریم کے حوالہ ہوگی
۳۱	مطلع خوشنویس		
۳۲	قدم سلطانی		
۳۳	ارمغان زیبا		
۳۴	سیر پنجاب		
۳۵	مختار القادری		
۳۶	ترانہ شاد		
۳۷	پریم بھجن		
کتب جو قابل فروخت ہو چکی ہیں، میسر ذخیرو پریم جید راہادکن سے طلب کیجئے بذر ایہ دی، لی یا پیشانی قیمت وصول ہوئے پر حاضر ہوئیں گی			

رسالہ ذخیرہ

عروس البلاد وکن سے نہایت آب و تاب کی تھی مابہار شائع
ہوتا ہے معلومات مفیدہ کا مخزن اور اردو کا سرگرم معاون ہے
ملک کے مستند شاہیر سکود لچسپانے میں بہت متن مضمر ہیں و جو ان تمام
خوبیوں کے عام قیمت سالانہ (ملوہ) ہے نمونہ منٹا کر دیکھئے
صرف سات آنہ کا خرچ ہے۔ نمونہ مفت نہیں ملتا۔

ذخیرہ پریس

میں ہر قسم کا کام نہایت عملگی اور خوش سلیوبی اور پابندی اوقات
چھاپکر دیا جاتا ہے
ایک مرتبہ کوئی کام لیکر آکر مائیں بھیجئے

اگر آپ ذخیرہ پریس کے گردیدہ نہ ہو جائیں تو ہمارا دمہ فقط
المشقرینچر سالہ ذخیرہ اندرون چادر گھا حید آباد

19150100

DUE DATE

2011

ش ۱۱

ش ۱۱		۸۹۱۵۱۵۵	
۴۸۱۱		۵۵	
ایمان شاد			
DATE	NO	DATE	NO
۲۶/۱/۶۱	۱۲۳۵۶		

۴۸۱۱